

Arrest

nr. 277 285 van 12 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 12 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 augustus 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 31 augustus 2021 om internationale bescherming. Op 12 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris in toepassing van artikel 57/6/1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) dat het verzoek kennelijk ongegrond is. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 mei 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gujranwala. U zou een vrachtwagenchauffeur zijn. Jaren geleden zou u ingehuurd zijn door enkele mensen om hun vracht te vervoeren. Ze zouden u echter onderweg hebben proberen te overvallen. Hierbij zou u gewond geraakt zijn. U zou een klacht ingediend hebben bij de politie en de politie zou een verdachte hebben opgepakt. De andere bendeleden zouden u bedreigd hebben en u gezocht hebben in uw dorp. Uit angst zou u al uw bezittingen verkocht hebben, waarna u een tijdje in Karachi ging werken om Pakistan een eerste maal in 2009 verlaten te hebben. Om deze reis te bekostigen zou u schulden aangegaan zijn door te lenen van vrienden en burens. U zou verschillende jaren in verschillende Europese landen verbleven hebben, waarbij u ook internationale bescherming heeft aan gevraagd. Uiteindelijk werd u in 2016 vanuit Duitsland naar Pakistan gerepatriëerd. Hier aangekomen vernam u niets meer van de overvallers waar u jaren voordien een vrees voor kenden; u volgde de aanklacht die u had ingediend niet op en u heeft geen navraag gedaan. U kende dan ook geen enkel probleem meer met deze overvallers. Uw enige probleem, was uw financiële situatie, die doordat u vanuit Europa teruggestuurd werd, niet beter was geworden. U diende een huurhuis te nemen. U kon uw familie niet onderhouden. U besloot om terug naar Europa te reizen. U stak zich met deze reis nog dieper in de schulden. U verbleef enige tijd in Griekenland, maar kon hier niet genoeg verdienen, dus leende u nog meer geld om door te reizen naar België, alwaar u op 31/08/2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende. U legde geen enkel document neer ter ondersteuning van dit verzoek. U zou willen werken als vrachtwagenchauffeur en hoopt hiervoor dan ook toestemming te krijgen. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u enkel uw financiële situatie en de schulden die u bent aangegaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient namelijk te moeten opgemerkt dat uw ingeroepen redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar de Pakistan van louter economische aard zijn en geen enkel verband houdt met de Geneefse Vluchtelingenconventie, die voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille hun nationaliteit, etnische afkomst, politieke- of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U beweerde politiek niet actief te zijn en tot de religieuze meerderheid der soennieten te behoren. U zou in het verleden eenmaal kortstondig opgepakt zijn door uw autoriteiten, maar dit was een vergissing die geen verdere juridische gevolgen had en die losstaat van de reden dat u Pakistan moest verlaten. Verder kende u geen vrees voor uw autoriteiten.

Bij uw eerste vertrek uit Pakistan, kende u een probleem met enkele gangsters. U heeft deze situatie echter nooit verder opgevolgd en na uw terugkeer naar Pakistan kende u hier geen enkel probleem meer. Dit probleem uit een ver verleden had dan ook geen invloed op uw tweede vertrek uit Pakistan.

U verklaarde bij terugkeer naar Pakistan enkel uw slechte financiële situatie te vrezen. U heeft in het verleden immers tot tweemaal toe schulden aangegaan om naar Europa te reizen en u kunt deze schulden niet afbetalen. De mensen waar u deze schulden bij heeft, zijn vrienden en burens. Zij vragen u dringend om hun geld, vooral omdat zij het zelf ook kunnen gebruiken. Dit heeft echter verder geen negatieve gevolgen.

Verder heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in Artikel 48/4 §2 b) van de wet over de subsidiaire bescherming loopt. U stelt enkel dat u uw schulden moet

afbetalen, dat u een huis wil bouwen en uw kinderen wil laten studeren (CGVS, p. 5). U was echter in het verleden steeds actief als vrachtwagenchauffeur of als dagarbeider, jobs die u bij terugkeer terug kunt opnemen. U huurt zelfs twee verschillende huizen voor uw gezin en uw moeder. Niets wijst er dan ook op dat u bij terugkeer naar Pakistan zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die

door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1, § 2, en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker wijst ook op een manifeste appreciatiefout.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Rekening houdend met het Verdrag van Genève, heeft verzoeker een grondige vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen zijn persoon. Verzoeker meent dat hij geen bescherming kan krijgen bij zijn nationale overheden.

Er zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over het land van herkomst van verzoeker.

We menen, op basis van de objectieve beschikbare informatie en de eenduidige en coherente verklaringen van verzoeker dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "(...)"

Bovendien, "Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven"¹.

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoedens voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst geen risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « (...) » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « (...) » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hem het voordeel van twijfel verleent worden en er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van zijn land van herkomst.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker blijft erbij dat de motieven van de CGVS niet kunnen weerhouden worden.

Verzoeker betwist dat hij niet zijn volle medewerking zou gegeven hebben.

Hij zal pogen nog bijkomende documenten bij te brengen om de waarachtigheid van zijn verklaringen te ondersteunen.

Overwegende dat het eerste motief van de CGVS een technisch motief is :

(...)

Dat verzoeker meent dat geen rekening wordt gehouden met de traumatische gebeurtenissen en levensomstandigheden die hij heeft meegemaakt.

Ook het volgende motief kan niet weerhouden worden :

(...)

Overwegende dat verzoekende partij meent dat het onterecht is dat zijn vluchtmotieven door de CGVS afgedaan worden als "louter economisch" en dan ook niet kaderend in de Conventie van Genève.

Dat immers verzoeker tot de soennitische minderheid behoort.

Dat hij uitgelegd heeft dat hij daardoor zich niet op normale wijze staande kan houden.

Dat hij zich in de schulden diende te steken louter om te overleven.

Dat nu hij deze schulden niet kon terugbetalen, hij riskeert aangepakt te worden door zijn schuldeisers.

Dat hij omwille van het feit dat hij tot de soennitische minderheid behoort geen beroep zal kunnen doen bescherming van de lokale autoriteiten.

Dat dit wel degelijk gelijk staat aan vervolging.

Dat verzoeker zich aldus verplicht zag Pakistan te ontvluchten.

Dat de CGVS verdergaat :

(...)

Overwegende dat verzoeker wil opmerken dat de CGVS niet betwist dat hij in het verleden effectief problemen gehad heeft met gangsters die hem verplicht hebben het land te verlaten.

Dat het feit dat deze gebeurtenissen in het verleden liggen niets afdoen aan de ernst van die problemen.

Dat verzoeker wel degelijk opnieuw problemen met gangsters riskeert.

Dat hij immers na zijn terugkeer naar Pakistan diende vast te stellen dat de situatie er niet veranderd was.

Dat de socio-economische situatie voor verzoeker als Soenniet nog steeds problematisch was, zodanig dat hij opnieuw verplicht was om geld te lenen.

Dat hij dit niet kan terugbetalen.

Dat het niet is omdat verzoeker het geld leende van vrienden en burens, dat dit hem geen problemen riskeert op te leveren.

Dat het volgende motief van de CGVS niet kan gevolgd worden :

(...)

Overwegende dat het vanzelfsprekend niet is omdat verzoeker voordat de problemen begonnen terug naar het buitenland vertrok, dat er geen risico's zouden zijn ingeval van een verdergezet verblijf in Pakistan.

Dat ook het volgend argument van de CGVS niet gevolgd kan worden.

(...)

Overwegende dat verzoeker bij zijn eerdere terugkeer heeft moeten vaststellen dat ondanks zijn kwaliteiten, hij geen loon naar werken kreeg, dusdanig dat hij zijn familie niet kan onderhouden.

Dat het duidelijk moge zijn dat hij de eindjes niet aan mekaar kon knopen.

Dat om zijn familie te kunnen laten leven, hij zich verplicht zag terug naar het buitenland te trekken.

Dat verzoeker wil opmerken dat hij dank zij zijn werk in het buitenland zijn gezin en zijn moeder kan onderhouden en dan nog met veel moeite :

NPO p.3 : (...)

Dat de CGVS dan ook de situatie van verzoeker totaal verkeerd inschatten.

Dat hij bij gebreke aan werkmogelijkheden en een inkomen in Europa wel degelijk riskeert in een situatie van extreme armoede terecht te komen.

Dat er voor verzoeker geen andere keuze was :

NPO p.3 : (...)

NPO p.4 : (...)

Dat het dan ook duidelijk geen "goede vrienden" zijn waaraan verzoeker geld leende.

Dat zij hem en zijn familie bedreigen.

Dat de situatie wel degelijk ernstig is, blijkt uit de volgende bewoordingen van verzoeker :

NPO p.5 : (...)

Dat verzoeker wil bevestigen dat het feit dat hij Soenniet is, en derhalve behoort tot een minderheid, daar wel degelijk mee toe bijdraagt.

Dat hij geen bescherming kan genieten vanwege zijn overheden, dat dit zelfs niet onderzocht werd door de CGVS.

Dat hij dan ook meent dat zijn problematiek wel degelijk kadert in de Conventie van Genève.

Dat ook op het vlak van de analyse van de veiligheidssituatie de analyse van de CGVS niet gevolgd kan worden.

Dat de CGVS immers uit het oog verliest dat de situatie voor de Soennieten bijzonder penibel is in Pakistan.

Dat de analyse van de CGVS dan ook niet gevolgd kan worden.

Dat zij bovendien niet actueel is, nu de laatste informatie dateert van oktober 2021.

(...)

Overwegende dat verzoeker wil doen opmerken dat hij specifiek tot een religieuze minderheid behoort.

Dat religieuze minderheden specifiek geïsoleerd worden volgens de eigen informatie van de CGVS.

Dat de CGVS verdergaat met een bijzonder tegenstrijdig motief, waarbij vastgesteld moet worden dat de huidige "trend" in het aantal geweldsdelicten niet onderzocht wordt.

(...)

Dat de CGVS moeilijk kan volhouden dat er de laatste jaren een daling is van het aantal geweldsdelicten, en met name in 2020 en stellen dat deze trend zich verderzet, terwijl hij zelf vaststelt dat in de eerste 7 maanden van 2021 de trend eerder in stijgende lijn gaat.

Dat minstens de zaak teruggezonden dient te worden naar de CGVS om te kijken welke trend zich nu effectief verder zet.

Dat bovendien de slachtoffer burgerslachtoffers zijn.

Dat de CGVS moet toegeven dat het specifiek de spanningen tussen Soennieten en Sijieten zijn die toegenomen zijn, en derhalve van invloed zijn op de situatie van verzoeker die Soenniet is.

Dat tenslotte verzoeker afkomstig is uit Gujranwala, dat gelegen is in Punnjab.

Dat de CGVS toegeeft dat de situatie aldaar wel degelijk verontrustend en zorgwekkend is.

Dat het niet is omdat de omvang en de intensiteit van het geweld er lager is dan in het Noord Westen van Pakistan dat het niet gecatalogeerd kan worden als een regio waar subsidiaire bescherming nodig is.

Dat verzoeker ook meent dat er voor hem geen intern vluchtalternatief is.

Dat de CGVS verder motiveert :

(...)

Overwegende dat dit een zuiver theoretische uiteenzetting is, waaruit echter dient besloten te worden dat de veiligheidssituatie dusdanig is dat er wel degelijk een risico bestaat voor verzoeker ingeval van terugkeer.

Dat verzoeker meent dat hij wel degelijk een verhoogd risico aannemelijk maakt.

(...)

Overwegende dat verzoeker meent dat de CGVS geen rekening hield met het feit dat hij economisch in een zwakke situatie staat, dat anderzijds rekening houdend met zijn langdurig verblijf in het buitenland zijn de sociale relaties van verzoeker beperkt.

Hij riskeert bovendien afgeperst te worden.

Het probleem met zijn schuldeisers riskeert te escaleren.

Dat er dan ook wel degelijk aanleiding is verzoeker bescherming te verlenen.

Overwegende dat wat betreft de subsidiaire bescherming betreft, de CGVS totaal uit het oog verliest dat het gros van het geweld in de provincie Punjab, waarvan verzoeker afkomstig is, effectief leden van religieuze minderheden gevisieerd worden.

Dat dit precies het geval is voor verzoeker die tot een religieuze minderheid, namelijk deze van de Soenieten behoort.

Dat verzoeker dan ook tot een sociale groep behoort die bijzonder gevisieerd wordt door willekeurig geweld.

Dat er dan ook aanleiding is hem om die reden minstens subsidiaire bescherming te verlenen, zeker nu verzoeker gelet op zijn specifiek profiel nog een verhoogd risico loopt.

We volharden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu hij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 13 van het EVRM *in casu* geschonden zou zijn nu verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing aan de Raad voor te leggen en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende als kennelijk ongegrond wordt beschouwd en dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en ook niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omdat hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, nu (i) de door hem ingeroepen redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Pakistan van louter economische aard zijn en geen enkel verband houden met het Verdrag van Genève, (ii) zijn probleem met enkele gangsters bij zijn eerste vertrek uit Pakistan geen invloed had op zijn tweede vertrek uit Pakistan, (iii) de mensen bij wie hij schulden heeft dringend om hun geld vragen, doch dit verder geen negatieve gevolgen heeft, en (iv) hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten en er evenmin kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Pakistan, te zijn ontvlucht en er niet meer naar te kunnen terugkeren omwille van zijn financiële situatie en de schulden die hij er zou hebben aangegaan. Hij zou Pakistan een eerste maal in 2009 verlaten hebben omwille van problemen met gangsters die hadden geprobeerd hem tijdens een rit met zijn vrachtwagen te overvallen, waarbij hij gewond geraakt zou zijn. Om deze reis te bekostigen zou hij schulden aangegaan zijn door te lenen van vrienden en burens. In 2016 zou hij vanuit Duitsland naar Pakistan gerepatriëerd zijn. Zijn financiële situatie zou er echter niet beter op zijn geworden en hij zou niet in staat geweest zijn om zijn familie te onderhouden. Daarom zou hij besloten hebben om terug naar Europa te reizen, waarvoor hij zich nog dieper in de schulden zou hebben gestoken.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zo treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze het volgende vaststelt:

“Er dient namelijk te moeten opgemerkt dat uw ingeroepen redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar de Pakistan van louter economische aard zijn en geen enkel verband houdt met de Geneefse Vluchtelingenconventie, die voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille hun nationaliteit, etnische afkomst, politieke- of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U beweerde politiek niet actief te zijn en tot de religieuze meerderheid der soennieten te behoren. U zou in het verleden

eenmaal kortstondig opgepakt zijn door uw autoriteiten, maar dit was een vergissing die geen verdere juridische gevolgen had en die losstaat van de reden dat u Pakistan moest verlaten. Verder kende u geen vrees voor uw autoriteiten.

Bij uw eerste vertrek uit Pakistan, kende u een probleem met enkele gangsters. U heeft deze situatie echter nooit verder opgevolgd en na uw terugkeer naar Pakistan kende u hier geen enkel probleem meer. Dit probleem uit een ver verleden had dan ook geen invloed op uw tweede vertrek uit Pakistan.

U verklaarde bij terugkeer naar Pakistan enkel uw slechte financiële situatie te vrezen. U heeft in het verleden immers tot tweemaal toe schulden aangegaan om naar Europa te reizen en u kunt deze schulden niet afbetalen. De mensen waar u deze schulden bij heeft, zijn vrienden en burens. Zij vragen u dringend om hun geld, vooral omdat zij het zelf ook kunnen gebruiken. Dit heeft echter verder geen negatieve gevolgen."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Waar hij aanvoert dat hij *"tot de soennitische minderheid behoort"* en heeft uitgelegd *"dat hij daardoor zich niet op normale wijze staande kan houden"* en zich in schulden moest steken *"louter om te overleven"*, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig (begin van) bewijs en die bovendien niet in overeenstemming is met zijn verklaringen dat hij telkens schulden was aangegaan om zijn vertrek uit Pakistan te bekostigen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 4). Uit de informatie waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, meer bepaald het *Country of Origin Information Report "Pakistan Security Situation"* van EASO van oktober 2021, waarin verschillende religieuze minderheden in Pakistan worden opgesomd, blijkt bovendien niet dat de Soennieten in Pakistan een minderheidsgroep vormen. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit dit wel kan blijken.

Waar hij stelt dat *"hij riskeert aangepakt te worden door zijn schuldeisers"* omdat hij zijn schulden niet kon terugbetalen en dat het duidelijk geen *"goede vrienden"* zijn waarvan hij geld leende en dat deze personen hem en zijn familie bedreigen, beperkt verzoeker zich evenzeer tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Gevraagd of zijn schuldeisers enkel naar geld vragen, bevestigde verzoeker dit, zich afvragend wat ze anders kunnen doen en wat ze eraan zouden hebben als ze hem zouden slaan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). De Raad ziet dan ook geen indicaties dat verzoeker bij een terugkeer naar Pakistan riskeert afgeperst te worden of dat er een risico is dat verzoekers probleem met zijn schuldeisers zou escaleren.

Waar verzoeker opmerkt dat niet wordt *"betwist dat hij in het verleden effectief problemen gehad heeft met gangsters die hem verplicht hebben het land te verlaten"*, dat *"het feit dat deze gebeurtenissen in het verleden liggen niets afdoen aan de ernst van die problemen"* en dat hij *"wel degelijk opnieuw problemen met gangsters riskeert"*, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verklaarde dat hij na zijn terugkeer naar Pakistan geen probleem meer met hen heeft gehad, hen niet meer heeft gezien en nooit meer heeft ontmoet en ook dat hij nooit over hen heeft geïnformeerd en nooit aan hen gedacht heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 6). In het licht van deze verklaringen kon de adjunct-commissaris met reden stellen dat het probleem met gangsters uit een ver verleden geen invloed had op verzoekers tweede vertrek uit Pakistan. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat zijn situatie in Pakistan na zijn terugkeer niet veranderd was.

Waar verzoeker nog overweegt dat het vanzelfsprekend niet is omdat hij terug naar het buitenland vertrok voor de problemen begonnen, dat er geen risico's zouden zijn ingeval van een verdergezet verblijf in Pakistan, wijst de Raad erop dat het verzoeker toekomt om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken en dat verzoeker daar met een dergelijk louter hypothetisch betoog niet in slaagt. Hetzelfde geldt voor verzoekers betoog dat het niet is omdat hij het geld leende van vrienden en burens, dat dit hem geen problemen riskeert op te leveren.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat het probleem met gangsters uit een ver verleden geen invloed had op zijn tweede vertrek uit Pakistan.

Wat betreft de problemen die verzoeker inroept omwille van de schulden die hij zou zijn aangegaan bij bureaus en vrienden om zijn vertrek uit Pakistan en zijn reis naar België te bekostigen, kan de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van deze bepaling aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft op goede gronden als volgt gesteld: *“U stelt enkel dat u uw schulden moet afbetalen, dat u een huis wil bouwen en uw kinderen wil laten studeren (CGVS, p. 5). U was echter in het verleden steeds actief als vrachtwagenchauffeur of als dagarbeider, jobs die u bij terugkeer terug kunt opnemen. U huurt zelfs twee verschillende huizen voor uw gezin en uw moeder. Niets wijst er dan ook op dat u bij terugkeer naar Pakistan zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling.”*

Waar verzoeker overweegt dat hij bij zijn eerdere terugkeer heeft moeten vaststellen dat hij, ondanks zijn kwaliteiten, geen loon naar werken kreeg, dusdanig dat hij zijn familie niet kan onderhouden, en dat het duidelijk is *“dat hij de eindjes niet aan mekaar kon knopen”*, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en waarmee hij niet aantoonst dat hij bij terugkeer naar Pakistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Bijgevolg weerlegt noch ontkracht verzoeker met dit betoog de bovenstaande motieven.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

In de bestreden beslissing wordt op dit punt op goede gronden als volgt geoordeeld:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020.

Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiïeten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij over het aantal geweldsdelicten in Pakistan stelt dat "de eerste 7 maanden van 2021 de trend eerder in stijgende lijn gaat". Dit neemt evenwel niet weg dat specifiek wat betreft de situatie in de provincie Punjab op goede gronden wordt besloten dat deze provincie "in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers"

en dat zowel in 2020 als in 2021 *“het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt (bleef)”*. Verzoeker brengt te dezen geen informatie aan waaruit kan blijken dat dit oordeel thans niet meer kan worden bijgetreden, noch zijn er indicaties waaruit kan blijken dat de situatie in de provincie Punjab thans drastisch is gewijzigd.

Voor het overige geeft verzoeker in wezen aan het niet eens te zijn met de beoordeling door de adjunct-commissaris van de veiligheidssituatie in de provincie Punjab, doch slaagt hij er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Bijgevolg wordt de analyse door de adjunct-commissaris van de veiligheidssituatie in Pakistan en, meer in het bijzonder in de provincie Punjab, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verzoeker is voorts van mening dat hij *“wel degelijk een verhoogd risico aannemelijk maakt”* en dat de adjunct-commissaris geen rekening hield met het feit dat hij economisch in een zwakke situatie staat en met zijn langdurig verblijf in het buitenland waardoor zijn sociale relaties beperkt zijn, doch hij laat na *in concreto* toe te lichten – en de Raad ziet niet in – in welk opzicht deze omstandigheden ertoe zouden leiden dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van het in de provincie Punjab aanwezige willekeurig geweld.

Waar verzoeker nog *“wil doen opmerken dat hij specifiek tot een religieuze minderheid behoort”* en stelt dat *“religieuze minderheden specifiek gevisieerd worden volgens de eigen informatie van de CGVS”*, wijst de Raad erop dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de informatie waaraan in deze beslissing wordt gerefereerd, kan blijken dat Soennieten een religieuze minderheid vormen in Pakistan, laat staan dat zij er specifiek worden gevisieerd.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker nog betoogt dat hij als Soenniet *“geen bescherming kan genieten vanwege zijn overheden”*, wijst de Raad erop dat vermits hij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van zijn financiële schulden aannemelijk heeft gemaakt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet irrelevant is.

2.3.7. Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dan wel zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) genoegzaam werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Waar verzoeker nog van mening is dat bij de beoordeling van zijn bijzondere procedurele noden *“geen rekening wordt gehouden met de traumatische gebeurtenissen en levensomstandigheden die hij heeft”*

meegemaakt”, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een vragenlijst werd voorgelegd waarin (onder meer) gepeild werd of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken en dat verzoeker de verschillende vragen uit deze lijst negatief beantwoordde, waarna de gemachtigde van de bevoegde minister op 27 september 2021 oordeelde dat verzoeker geen procedurele noden heeft (adm. doss., stuk 5, Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ en Beoordeling bijzondere procedurele noden). Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft verzoeker op geen enkel moment gewag gemaakt van het bestaan van bijzondere procedurele noden in zijn hoofd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan bovendien niet blijken dat verzoeker niet in staat was om te worden gehoord en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen. Ten slotte legt verzoeker geen enkel (begin van) bewijs voor waaruit kan blijken dat hij met bepaalde trauma’s zou kampen. Verzoeker laat overigens na *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden hij *in casu* zou hebben (gehad) en op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing. Evenmin licht verzoeker *in concreto* toe op welke wijze hiermee diende rekening te worden gehouden bij de beoordeling van zijn relaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bijzondere procedurele noden had en dat hem ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal houdende een kennelijk ongegrond verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN